

Ranheims-

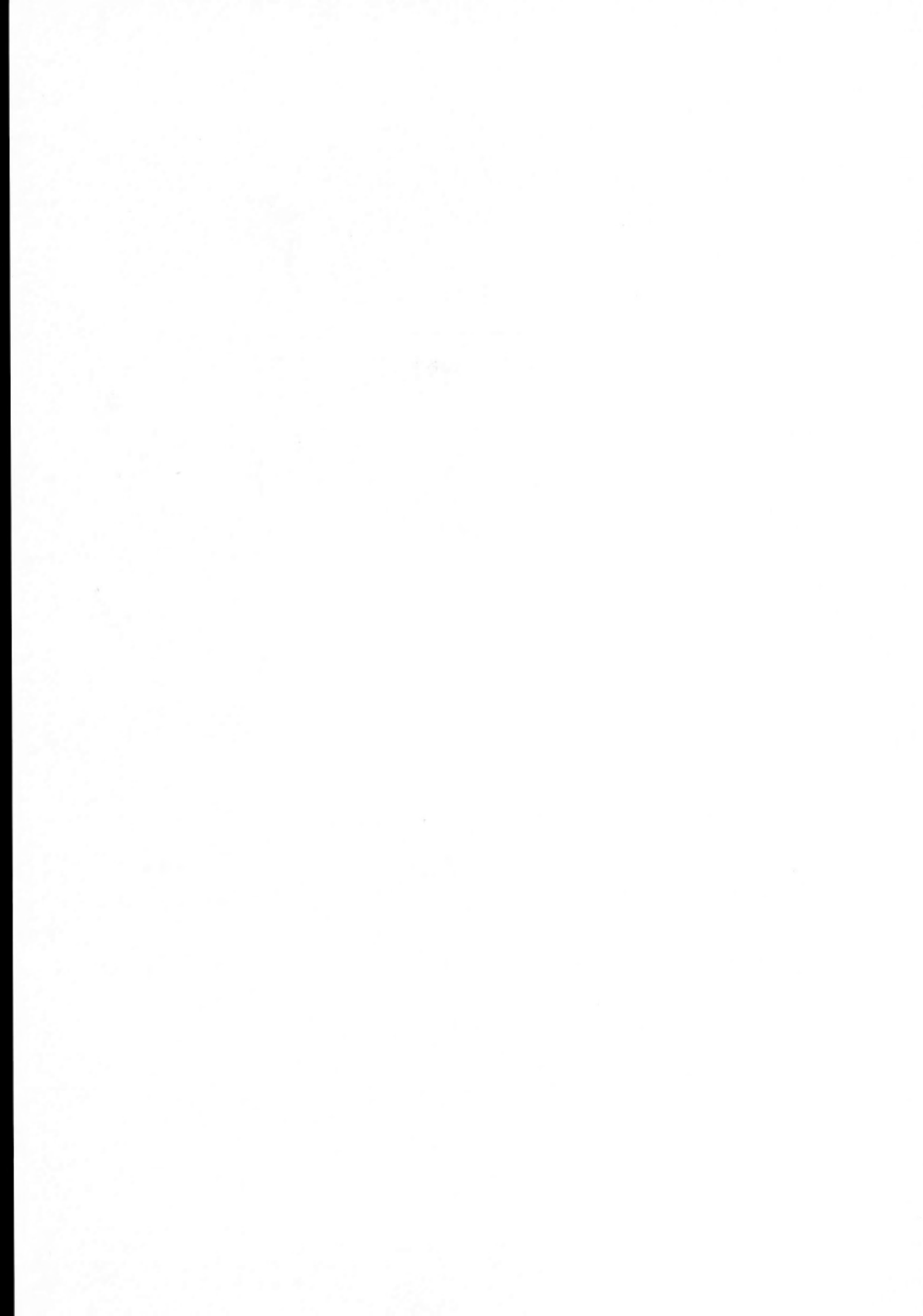
NYTT

For full kraft -

JULI 1973

NR. 2 - 18. ÅRGANG

Bedriftsavis for **RANHEIM PAPIRFABRIKK** **RANHEIM**

Sommerferie

Innhold:

	Side
Sommerferie	1
R.P.s historie	3
Protokoll	5
Kunngjøring	9
Truckverksted	10
Årsberetning fra Saltøya	14
Tre veteraner	16
Pensjonisttilværelse	18
Personalia, revy m. m.	

Omslagsbildet:

Et fjellvatn som lokker.

Redaksjonskomiteen:

F. Kiær
K. Hilmarsen
A. Wæraas
A. Møller

Redaktør:

B. Moksnes

Det lakker og lir mot sommerferie for storparten av oss. Enkelte har allerede gjort seg ferdig med den, og andre holder på.

Alle har vært fulle av forventning. Vårforneemmelser og håp om god sommer. Kanskje har du i mørke vinterkvelder sittet i gyngestolen og drømt om den sommer som kommer. Du har lagt planer. Det bør gjøres, selv om en til en viss grad kan la tilfældighetene råde. . . .

Det er ikke bestandig sommeren nord for Dovre er av beste kvalitet. Jeg hørte engang denne uttalelse: «Hele området nord for Dovre burde utleies til kaninbeite, — det egner seg bare til det.» Dette kan vi som trøndere selvfølgelig ikke være enige i, og jeg tror ikke folk lenger nord heller, vil underskrive slik utleie.

*Vi ordner oss med både utstyr og telt, og håper.
Men det hender vi må omstille oss, som det populært heter.*

Vi må vel forresten kunne si å ha lært noe i den retning i de siste par årene.

Det er tredje sommerferie under ny overledelse og ny planlegging, og vi må tro at alt går som du og jeg ønsker det.

På tross av at vi mener å ha vært svært radikale, sitter vel ranheimspatriotismen og konservatismen igjen i enkelte kroker og krær, — det skulle bare mangle.

Men det er også spennende med noe nytt. Så får vi glemme at vi til neste år skulle ha feiret 90-årsjubileum, og håpe at det nye svarer til forventningene.

R e d.

God sommer!

Av Ranheim Papirfabriks historie

(Forts. fra nr. 1 1973)

1939

Året 1939 gikk inn under den av Scankraft påbudte 30—35 prosent innskrenkning i produksjonen og med den minste ordrebeholdning som hadde vært å finne på Ranheim siden Scankraft ble stiftet i 1932. Likevel hadde Ranheim de første måneder av året et driftsoverskudd på kr. 50.000. Forholdene forbedret seg imidlertid etterhvert slik at man fra mai kunne ha full drift.

Så brøt den annen verdenskrig ut primo september. Det bragte med seg livlig etterspørsel med crescendo utover høsten, da også Finland kom i krig og fikk sin eksportevne betydelig redusert. Det ble den annens brød, de norske og svenske kraftpapirfabrikker fikk øket sin eksport. Ordrene løp inn for Ranheim slik at ved årets utgang hadde man en ordremappe for ca. 6 måneders full drift. Man hadde kunnet konstatere at den gunstige stilling bl. a. skyldtes Ranheims beliggenhet. Mens denne normalt betød et drawback var nu skipningsmulighetene fra Trondheim bedre enn fra de øvrige Scankraftfabrikkers skipningshavner samtidig som fraktrater og krigsrisikopremier var lavere.

Scankrafts dirigering av prisene ga seg i mars utslag i en senkning på 30—40 kroner pr. tonn. Det var både lave cellulosepriser og det økte bruk av imitasjoner som fremtvang nedslaget. Det ga for Ranheim salgspriiser som etter en beregning skulle kunne oppvise balanse i driften uten noe til avskrivninger. Etter en annen beregning kom eksportprisen til å ligge under produksjonsomkostningene. Men, som det står i årsberetningen, — prissenkningen syntes allikevel å være nødvendig, for først etter at denne var gjennomført økte ordretilgangen slik at full drift ble mulig. — Videre årsberetningen:

«Straks etter krigsutbruddet lyktes det Scankraft på tross av mangelfulle salgsbetingelser å få kjøperne til å bære kurstap, ekstraprakt og krigs-assurans, og salgsvolutaen ble for-

andret fra pund til kroner. Tidlig i oktober ble prisene forhøyet 15 prosent, og i desember ytterligere 10 prosent. Resultatet av Scankrafts politikk i 1939 ble dermed en effektiv forhøyelse av ca. kr. 50,— pr. tonn.

På det innenlandske marked svarte «kvoteordningen» til Scankraft på det utenlandske. Den viste også sin berettigelse, Ranheims salg innenlands, som i 1938 hadde vært ca. 20 prosent mindre enn i 1937, tok seg opp igjen i 1939 og nådde 5870 tonn. For første gang i Ranheims historie ble det levert mer til innlandet enn til noe annet marked. Et forslag om å opprette et eget salgskontor for alle tre store kraftpapirfabrikker, Ranheim, Moss og Torp, ble tatt opp til drøfting men førte ikke frem. — Av det samlede salg innenlands 1939 var 2218 tonn spesialkvaliteter: Papir behandlet i asfaltmaskinen, kreppt og mønstret papir, som følge av krigsutbruddet 50 tonn blendingspapir og til slutt klippfiskpapir.

Ranheims produksjon i 1939 kom opp i 11 880 tonn, tidligere bare overskredet i året 1936 med dets 12 620 tonn. Når vi så tar med i beregningen at de 4 første måneder hadde bare 65—70 prosent av full drift, kan vi igjen fikse Ranheims årskapasitet til 13 000 tonn. Vi kan vel uttrykke det slik at med de moderniseringer som hadde funnet sted i 1934—1937 med hovedpunkter ny papirmaskin, nytt sodahus og ombygging av papirmaskin II, var stoffskiftet i fabrikkens kommet i en etter omstendighetene tilfredsstillende gang.

Produksjonsprisen i 1939 ble trukket nedover ved en betydelig større utnyttelse av fabrikkens kapasitet enn i 1938 (ca. 90 % mot 67 % i 1938). På den annen side var det opptrekkende faktorer som skyldtes krigens virkninger i form av stigende priser på kull og andre importhjelpstoffer. Summen av disse virkninger ble at produksjonsprisen ble kr. 300,— pr. tonn, kr. 22,— lavere enn i 1938. På samleposten celluloseved kunne

man konstatere at prosenten av tømmer var gått ned fra fjorårets 11 % til 7,5 % i 1939. — Ranheim hadde aldri mottatt eller noen gang forbrukt mer flisved enn i 1939, og kom heller ikke til å gjøre det før i 1950. På grunn av krigen måtte man øke lagrene av råstoffer og materialer, med det mål å være sikret for et halvt a ett års drift. Men det skortet på lagerplass.

For å være selvhjulpen med kalk kjøpte Ranheim sammen med Strindens Teglverk Tomsetåsens kalkfelt, og det ble dannet et eget selskap — Strinda Kalkverk. Noe kalkverk er imidlertid ikke blitt anlagt, eiendommen drives for skogens skyld. Fra 1942 ble sluttet kontrakt for 6 år med Nicolay Buch om levering av kalk.

Det ble i 1939 ikke anledning til å foreta noen egentlige moderniseringer av selve fabrikk. En ny cellulosesil kunne man dog anskaffe, — ellers ble fabrikkens hjelpeanlegg sagbruket kombinert med snekker- og malerveksted og rammemakeri utstyrt med tidsmessig maskineri og annet utstyr, — alle poster på tilsam-

men ca. 83.000,— alt etter bankens approbasjon.

Finansene. — Rekonstruksjonen av 1935 hadde gitt et brukbart grunnlag. Driftsoverskuddene fra 1936 måtte man være nokså fornøyd med. I løpet av 1938 og 1939 var gjelden nedbetalt med tilsammen ca. 500.000 kroner. En ny rekonstruksjon ble tatt opp til drøfting i slutten av 1939. De unormale tilstander som følge av krigen med bl. a. store fraktutlegg, behov for økte råvarelagre stillet sterke krav til likviditeten. Man sonderte i bankkretser muligheten av å få konvertert 6,5 % obligasjonslånet av 1920, idet man mente at selv om en slik konvertering ikke ville medføre så stor besparelse, ville den dog bane veien for en bedre ordning av bedriftens gjeld, som på det tidspunkt ikke var tilfredsstillende. Men det gikk ikke: Rekonstruksjonen utsto til 1940.

Ranheims årsoppgjør for 1939 viste et driftsoverskudd på ca. kr. 326.000. Det ble i sin helhet brukt til avskrivninger.

(Forts.)

* * *

70 år:

Eivind Ahlberg

3/7 - 73

60 år:

Norvald Halsen

13/7 - 73

Peder Stamnes

3/8 - 73

50 år:

Borge Moe

26/6 - 73

Trygve Haugan Rønning

18/7 - 73

Gunvor Bakheim

22/7 - 73

Rudolf Halvorsen

26/7 - 73

Protokoll fra møte i bedriftsutvalget

Bedriftsutvalget ved Norske Skog-industrier A.S., Divisjon Ranheim Pappfabrikk holdt møte onsdag 28. mars fra kl. 17.30.

Til stede var: Fredrik Kiær, Gunnar Borhaug, Erling Dyblie, Kjell Hil-marsen, Audun Møller, Øistein Saksvik, Peder Myhre, Willy Rønning, Arnfinn Knudsen, Arvid Wæraas, Aksel Berge, Olav Paulsen.

Forfall: A. Reitan, Joh. Svendsen.

Dagsorden: 1. Valg.

1. Valg.

Som formann og sekretær for 1 år ble valgt: Forman Øistein Saksvik, sekretær Aksel Berge.

Arvid Wæraas er fra fagforeningen valgt inn som nytt medlem i utvalget, og fra merkantile funksjonærer er Olav Paulsen valgt i stedet for Morten Lillefloth som slutter ved bedriften.

Møtet ble hevet kl. 17.50 for å holde fellesmøte med avdelingsutvalgene fra kl. 18.00.

K. H.

PROTOKOLL FRA FELLESMØTE

Bedriftsutvalget og avdelingsutvalgene holdt fellesmøte onsdag 28. mars fra kl. 18.00 i Folkets Hus, Ranheim.

Til stede var: Bedriftsutvalgets medlemmer og avdelingsutvalgenes medlemmer.

Saksliste:

1. Orienterende meddelelser fra bedriftsledelsen.
2. Kort orientering fra avdelingsutvalgene om det enkelte utvalgs arbeid og planer fremover.
3. Orientering fra Lønns- og Samarbeidsutvalget om arbeidet med lønnsharmoniseringen og effektiviseringen av opplæringen.
4. Anmeldte saker/spørsmål.

Bedriftsutvalgets nyvalgte formann Øistein Saksvik ønsket velkommen til det første fellesmøte mellom bedriftsutvalg og avdelingsutvalgene. De tidligere vedtatte retningslinjer for gjenopprettelse av avdelingsutvalgene forutsetter at det blir holdt et slikt fellesmøte hvert halvår.

1. Orienterende meddelelser fra bedriftsledelsen.

Fredrik Kiær uttalte innledningsvis sin tilfredshet over det arbeid som ble utført i avdelingsutvalgene, som etter referatene å dømme var kommet i god gjenge. Han lovt bedriftsledelsens positive oppslutning

om utvalgenes fortsatte arbeid. Kiær ga en orientering om bransjens og bedriftens aktuelle situasjon i lys av de sentrale spørsmål for vårt land, nemlig handelsavtale med EF, valutastigning og kostnadsstigning. Trefor-dlingsindustrien synes å skulle komme ut på skyggesiden i disse spørsmål, og der vil bli stillet krav til våre medarbeideres tilpasningsevne og innsatsvilje dersom bedriften skal kunne leve og utvikle seg under de nye forhold.

Økonomisk sett kom vi ut av 1972 med en beskjedne netto, og i det bud-sjett som før jul ble lagt for 1973 har vi tatt sikte på ytterligere forbedring. Utsiktene er imidlertid blitt adskillig mørkere de senere par måneder som følge av de handelspolitiske spørsmål og fortsatt uro på valutamarkedet. Selv om regjeringen beslutter visse lettelser for eksportindustrien og det blir en pakkeløsning i forbindelse med indeksoppgjøret, vil dette neppe oppveie de ulemper som nå er påført oss.

Markedsutsiktene er i og for seg noenlunde tilfredsstillende, med god etterspørsel og ordredekning opptil 2 måneder fremover, hvilket er uvanlig for vår del. Men det dreier seg om en mengdekonjunktur, og de prisjusteringer som er oppnådd er ikke til-

strekkelige til å dekke kostnadsøkningen.

På personalsektoren må vi evne å følge opp og intensivere våre tiltak for bedre samarbeid, fullføre arbeidet med opplegg for lønnsharmonisering, og i praksis få gjennomført effektiviseringen av introduksjon og opplæring.

Vi hadde i fjor, for første gang på mange år, en lavere turn over, eller gjennomtrekk av folk. Det er særlig i år hvor vi skal gjennomføre avløsningsferie, viktig at vi klarer å bedre vår opplæring og rydde opp i forhold som ikke er trivsels- og effektivitets-skapende. Likeledes må vi forsøke å få en avklaring på boligsektoren.

Virkessituasjonen er fremdeles god. Sagbrukene har hatt rikelig med tømmer, det er gode driftsforhold og der til et godt trelastmarked som gir seg utslag i stor bakhontilførsel.

De aktuelle spørsmål i celluloseavdelingen er om vi skal fortsette med polysulfidprosessen og om flislageret skal bygges ut. Sulfat-tapene har den senere tid ligget i overkant og må bringes ned. Spørsmål som knytter seg til cellulosefabrikken fremtidige drift er for tiden oppe til bred vurdering.

Papirproduksjonen er ca. 500 tonn større enn på samme tid i fjor, og det er gledelig å notere at driften av PM 6 går bedre.

Etter de betydelige investeringer som er foretatt særlig på emballasje-sektoren, vil utviklingsavdelingen i tiden fremover først og fremst medvirke til å konsolidere og opparbeide virksomheten i disse avdelinger, slik at vi hurtigst mulig kan oppnå full nytte av den økede kapasitet. Et viktig felt som vil bli ofret oppmerksomhet i tiden fremover er bedriftens inn-gjerding og arrondering. Som ledd i dette arbeide forbedrer vi nå vakt-ordningen ved bedriften.

På vedlikeholdssektoren er det gjort fremskritt, blant annet gjennom de ordninger for forebyggende vedlikehold som er innført i sekk- og emballasjeavdelingene. Et hovedproblem for vedlikeholdsavdelingen er den til-tagende overtid. Driftsavdelingene bør derfor i hvert tilfelle nøye vurdere om en reparasjon like godt kan ut-føres på driftstid i uken.

Peder Myhre viste til at bedriften fremdeles har en altfor stor gjennomtrekk av folk, og han mente noe av årsaken ligger i mangel på boliger. Hva kan bedriften nå gjøre for å bedre på dette?

Klær viste til redegjørelse på forrige bedriftsutvalgsmøte angående fremtidig tildeling av leiligheter gjennom Ungdommens Egen Heim der-som avtalen om Ranheimsskogen blir en realitet. Bedriften regner med at det kan bli en løsning på dette i 1973.

Tormod Barstad mente bedriftsledelsen hadde tatt seg for lite av boligspørsmålet i de siste 10-15 år, og han henstilte om at alle disponible tomter nå blir stillet klar til bebyg-ging.

Kiør/Hilmarsen understrekket at ledelsens innsats de siste år først og fremst har gått ut på å vise vår eksistensberettigelse, og at alt arbeid har hatt sitt utgangspunkt i dette. Særlig de siste 4 år har så vel be-drifts- som fagforeningsledelse lagt ned et betydelig arbeid på boligsektoren, og det er beklagelig at større resultater ikke er oppnådd. De van-skeligheter bedriften har hatt for å få frigjort og klargjort tomteområder tør vel være kjent. De to hovedprosjekter som nå følges opp er som nevnt forholdet til UEH og tomteom-rådet på Reppe.

2. Kort orientering fra avdelings-utvalgene om det enkelte utvalgs arbeid og planer fremover.

Avdelingsutvalget for cellulosefabrikken.

Arne Brekke orienterte for utvalget som har hatt 3 møter og behandlet 17 saker. Utvalget har prioritert arbeidet med effektivisering av opplæringen. For nyansatte er det blant annet plansje over cellulosefremstil-lingen fra begynnelse til slutt. Egen innstilling er laget om behandling av betjeningens driftsutstyr.

Avdelingsutvalget for papirfabrikken.

Tormod Barstad orienterte for utvalget som hittil har prioritert arbeidet med effektivisering av opplæringen. I den forbindelse har utvalget satt ned 3 grupper som skal utarbeide opplæringsprogrammer for den enkelte jobb i avdelingen.

Utvalget har også fulgt opp gjennomføringen av avspaseringen og bearbeidet spørsmål om spiserom i hollenderiet og drikkefontener i avdelingen. Fremover har utvalget fortsatt prioritert opplæringsspørsmålene.

Avdelingsutvalget for etterbehandlingsutvalget.

Guttorm Helgeton orienterte for utvalget som også har prioritert opplæringsspørsmålene. Videre er behandlet bedring av plassforholdene i arkavdelingen, enklere etterarbeid av krepp-produksjonen, og gjennomføring av forbedringer i produksjonen fra klistremaskin.

Fremover vil utvalget foruten opplæringen, legge vekt på bedring av forholdene på «torvet», og se på forhold vedr. emballering og systemer for lagring og transport av varer, samt arbeidsplass for rammesnekker. Likeledes vil utvalget ta opp hvorledes bedre utnyttelse av utstyr og system for produksjon av ark kan gjennomføres.

Avdelingsutvalget for sekkefabrikken

Jostein Hongslo orienterte for utvalget som har hatt 4 møter og behandlet følgende saker:

Effektivisering av opplæringen, bedre arbeidsordning for oppleggeren ved symaskinene, bedre rengjøring i avdelingen, låsing av garderober og spiserom, støyskjermende røykebokser, drikkefontener, bedre parkeringsforhold, mulighetene for å øke produksjonen, plassforhold bak bunnlegger 4, og ventetid på innsendte forslag til forslagskassa. Fremover vil utvalget prioritere opplæringsspørsmålene.

Avdelingsutvalget for emballasjeavdelingen.

Asbjørn Renå orienterte for utvalget som har hatt 3 møter og behandlet effektivisering av opplæringen, bemanningsspørsmål i forbindelse med overføringen av folk fra gummieringsavdelingen, og nytt planleggingssystem for bølgepappavdelingen. — Fremover vil utvalget prioritere bekjempelse av støy- og støyp problemer, bedre rutiner for samarbeid med an-

dre avdelinger angående transport, utskudd og paller, utarbeiding av informasjon og verneregler for hver maskin, og samarbeidsspørsmål innen avdelingen.

Avdelingsutvalget for mekanisk og elektrisk verksted.

Egil Gipling orienterte for utvalget som har hatt 7 møter og behandlet 21 saker. Av disse har 7 saker vedrørt organisasjon, ledelse og samarbeid, 7 saker personell, 5 saker utstyr og arbeidsplass, og 2 saker transport og lagring. 18 av sakene er ferdigbehandlet og herav er 16 saker gjennomført i henhold til utvalgets syn. 3 saker er fortsatt under utredning. Fremover vil utvalget behandle instruks for hjemmевakt, adkomst til større enheter — PM 6, og støy i verkstedene. Videre vil utvalget prioritere behandling av spørsmålene om bedre samarbeid med bedriften, en generell innarbeidelse av et akseptabelt og positivt syn på vedlikeholdsavdelingen og dens arbeidsoppgaver, tilstrebing av bedre kvalitet på egne utførte arbeider, nytt og bedre utstyr i verkstedene, bemanningsspørsmål, kursaktivitet, raskere ekspedering på rekvitalager, og andre og bedre måter for lagring av varer for forenkling av transport og håndteringsarbeid.

Avdelingsutvalget for bygningsavdelingen.

Karl Johnsen orienterte for utvalget som har hatt 5 møter og behandlet 13 saker om rasjonalisering, opplæring og bemanning. De fleste av disse saker er utført og løst på avdelingsplanet. Det har vært arrangert kurs i formtegninger med 11 deltakere. Utvalget har særlig behandlet og levert rapport om den vanskelige mannskapssituasjon med mangel på kvalifiserte fagarbeidere. Fremover vil utvalget behandle spørsmål om kontroll med kvalitet og utskudd, samt helse- og sikkerhetstiltak.

Under etterfølgende diskusjon til avdelingsutvalgenes orienteringer ble bl. a. følgende spørsmål ansett som vesentlig for videre oppfølging i de enkelte utvalg:

Hvordan skal man konkret angripe spørsmål om fibertap og utskudd?

Hvordan skal man bekjempe skader på papir under transport og lagring?

Hvordan bedre transport av utskudd i friluft med sikring for barn og fotgjengere?

Hvordan bedre rimsavsug i bølgepappavdelingen?

Videre ble emballering av innkjøpte rårull diskutert, og boken «42½ timers uke — momenter til diskusjon» sterkt anbefalt til bruk i avdelingsutvalgene.

3. Orientering fra Lønns- og Samarbeidsutvalet (L.S.U.) om arbeidet med lønnsharmoniseringen og effektivisering av opplæringen.

Kjell Hilmarsen repeterte L.S.U.s sammensetning og mandat, samt ga en oversikt over hva utvalget til nå har behandlet og om det videre arbeid fremover. L.S.U.s mandat er:

- I. a) Vurdere mulighetene og foreslå retningslinjer for innføring av et rettferdig og harmonisk timelønssystem for hele bedriften. Vurdere akkorder og bonussystemer for tilpasning til systemet. Fremlegge sitt syn på harmonisering av lønningene innen og mellom avdelingene.
- b) På fritt grunnlag vurdere om det med fordel kan innføres nye lønns- og produktivitetssystemer gjeldende for hele bedriften.

II. Bedring av samarbeidsforhold.

På grunn av de prekære oppfølgingsproblemer angående nyansatte, tok L.S.U. på seg som første hovedoppgave å bearbeide opplæringsproblematikken. I sin innstilling av april 1972 trakk L.S.U. opp rammen omkring all opplæringsaktivitet og anbefalte hvordan effektivisering av opplæringen av driftspersonell burde foregå. Bedrift og fagforening aksepterte innstillingen som nå er under innføring i de enkelte avdelinger. Det er av den største betydning at dette arbeid nå følges opp av det enkelte avdelingsutvalg. Arbeidet med innstilling om lønnsharmonisering er nå kommet så langt at L.S.U. har laget

et lønnsklassesystem med 7 lønnskasser som dekker hele bedriften. Alle innstillinger er skjønnsmessig arbeidsvotert og plasert inn i lønnsklassesystemet. Lønningene tenkes å bestå av en relativt stor fast del og en mindre bevegelig del i form av premier og bonus. Rene akkorder søkes avvirket. En prøve på dette system ble utarbeidet og gjennomført i papirfabrikken høsten 1972. L.S.U. bearbeider nå hvilke grupper arbeidsplasser som kan samles om et system for harmonisering av den bevegelige del, hvilke overgangsordninger som må iverksettes inntil lønnsklassesystemet er etablert, økonomiske beregninger, produktivitetsfremmende tiltak og fremdriftsplan for gjennomføringen.

L.S.U. regner med å kunne levere sin innstilling om lønnsharmonisering i løpet av sommeren.

4. Anmeldte saker/spørsmål.

Fra E-avdelingen var det anmeldt spørsmål om hvordan plassen på «torvet» kan utnyttes bedre.

Gunnar Borhaug orienterte om forholdene og pekte bl. a. på at «torvet» er innestengt av rull og ineffektivt. «Torvet» er i den særstilling at alle har innflytelse på bruken av det, så vel produksjonsavdelinger som salgs- og planleggingsavdeling. Borhaug håpet nå at man gjennom samarbeid og behandling i avdelingsutvalgene kan løse problemet mer effektivt enn tidligere. Plassen på «torvet» må utnyttes fleksibelt og ansvar for og myndighet til disponering av «torvet» må klargjøres. Avdelingsledelsene må finne frem til en mer rasjonell transport slik at ikke plass oppnås unødvendig. Spørsmålet om flytting av pakkeriet bearbeides fortsatt.

Oppsummert vil dette si at vi må endre transportopplegget, redusere lagringstiden og vurdere flytting av pakkeriet.

Fra papirfabrikken var det anmeldt spørsmål om bedriften har planer om bedre vedlikehold av veien fra Dalen til Ranheimsveien, og parkeringsplassene mellom E6 og Vakta.

Martin Fossen svarte at bedriften ikke har utstyr for vedlikehold av grusveiene. Vi må be kommunen om hjelp, og da må vi vente til de har

tid. Underlaget på de angjeldende veier er tidligere bedret ved grusing.

Kiær understreket at den økende bilmengde ved bedriften medfører problemer som må følges opp. Det er imidlertid en grense for hva vi kan påkoste år om annet.

Eksempelvis vil asfaltering av veien fra vekten rundt emballasjeavdelingen til rampen koste ca. 150.000 kroner. Et større beløp til slike formål pr. år er det ikke realistisk å regne med. Vi må altså ta en del

hvert år og se på disse spørsmål i den takt vi formår. Vi bør også kunne søke om å få offentlige veiskilt på våre områder og få stoppet gjennomkjøringen på våre områder.

Det vil være en ulempe for folk å stoppe gjennomkjøringen fra E6 til Ranheimsveien, men dette er nødvendig idet vi ikke lengre kan ta ansvaret for denne trafikken på våre områder.

Møtet ble hevet kl. 21.30.

Kjell Hilmarsen

KUNNGJØRING

I medhold av aksjelovens nye regler av 12. mai 1972 og forskrifter gitt ved kongelig resolusjon av 24. november 1972 skal de ansatte velge representanter til styrer og bedriftsforsamlingen i aksjeselskaper.

Bedriftsdemokratinemnda besluttet 7. mai 1973 etter søknad at det i Norske Skogindustrier A.S. skal velges en bedriftsforsamling på 30 representanter med vararepresentanter.

De ansatte i selskaper og bedrifter innenfor Norske Skogindustrier A.S. skal velge 10 representanter + vararepresentanter. Videre skal de ansatte i selskapet velge to representanter til styret med vararepresentanter. Valget til bedriftsforsamling skal ledes av et valgstyre etter forskriftenes § 26.

1. I møte 29/5 1973 mellom representanter for de ansattes tillitsmenn og bedriftsledelsen er det valgt følgende styre:

Ola G. Tromsdal
Kolbjørn Haugen
Peder Myhre
Magne Aalberg
Eivind M. Fiske

2. Valgstyret trådte straks sammen til sitt første møte og konstituerte seg med Ola G. Tromsdal som formann og Eivind M. Fiske som viseformann.

Valgstyret fastsatte at det opprettes særskilte stemmestyrer til å gjen-

nomføre valgene. Følgende stemmestyrer ble oppnevnt:

Nordenfjelske Treforedling:

Leif Øvrurn, Harald Moås, Nils Arnegård

Ranheim Papirfabrikk:

Arvid Wæraas, Arnfinn Knutsen, Peder Myhre

Orkla Skogindustri Salten:

Karl Strøm, Bjarne Solheim, Jon Befring

Orkla-Namdal Skogindustri A/S:

Rolf Holand, Kåre Fossmo, Steinar Håpnæs

Orkla Skogindustri Røros:

Peder K. Langen, Harry Lien, Arnulf Moan

Orkla Skogindustri Kvam:

Odvar Iversen, Pål Heimstad, Grim Aarnes

Orkla Skogindustri Orkanger:

John M. Haugen, Bjørn Østhus, Birger Rønning

Våler/Saga: Kjell, Øyset, Tommy Storholt, Harry Norvang

Skarnes Trelast:

Gunnar H. Johnsrud, Lorang Gjerstadberget, Per Kolbjørn Amundsen

A/S Van Severen & Co. Ltd.:

Sigurd Brønmo, Jon Aasli, Erling Strand

Namdalen Tresliperi: Arnold Olsen, Anton Enebakk, Ola J. Sivertsen

For disse stemmesteder skal det i alt velges 7 representanter med vara-

representanter ved en fordeling som tidligere er vedtatt.

Valgstyret fastsatte at det skal opprettes ytterligere 3 stemmestyrer.

Valgstyret vedtok å delegere oppnevningen av disse stemmestyrer til formann og viseformann i samarbeid med de berørte grupper. For disse grupper skal det velges 3 representanter med vararepresentanter som tidligere er vedtatt.

3. Valgstyret besluttet deretter at valg av representanter til bedriftsforsamlingen skal finne sted fredag 14. september i alle bedrifter og selskaper.

Valget finner sted som flertallsvalg etter søknad godkjent av Bedriftsdemokratinemnda.

Lister over ansatte som har stemmerett utlegges gruppevis av valgstyret og stemmestyrene den 4. juni 1973 ved personal- og klubbkontorer ved de respektive bedrifter.

Valgstyret oppfordrer interesserte til å sende inn forslag på kandidater. Forslaget må inneholde for- og etternavn på kandidater og opplysning om hvor kandidaten arbeider.

Bare personer som har vært ansatt minst ett år kan foreslås. Siste frist for forslag er 24. august 1973.

Valgstyret vil utarbeide liste over godkjente forslag innen 31. august 1973. Stemmesedler blir utarbeidet.

Det vil bli arrangert forhåndsavstemning fra 7.—14. september 1973.

Skogn, den 29. mai 1973

Ola G. Tromsdal Kolbjørn Haugen
(sign.) (sign.)

Peder Myhre Magne Aalberg
(sign.) (sign.)

Eivind M. Fiske
(sign.)

Vedlegg til kunngjøring av 29/5 1973

Valgstyrets henvisning underpkt. 2 til den tidligere avtalte fordeling er som følger:

Arbeidernes representanter:
Nordenfjelske Treforedling
Ranheim Papirfabrikk
Saltan/Namdal

Røros/Kvam

Orkanger

Våler/Saga /Skarnes

A/S Van Severen & Co. Ltd.

Samtlige 1 representant med varamann.

Arbeidslederne velger 1 representant med varamann. Denne representant velges etter vanlige regler for flertallsvalg på konsernbasis.

Merkantile funksjonærer velger 1 representant med varamann. Denne representant velges etter vanlige regler for flertallsvalg på konsernbasis.

Tekniske funksjonærer velger 1 representant med varamann. Denne representant velges etter vanlige regler for flertallsvalg på konsernbasis.

Denne fordeling er i møte den 7. mai 1973 godkjent av Bedriftsdemokratinemnda.

✱ ✱ ✱

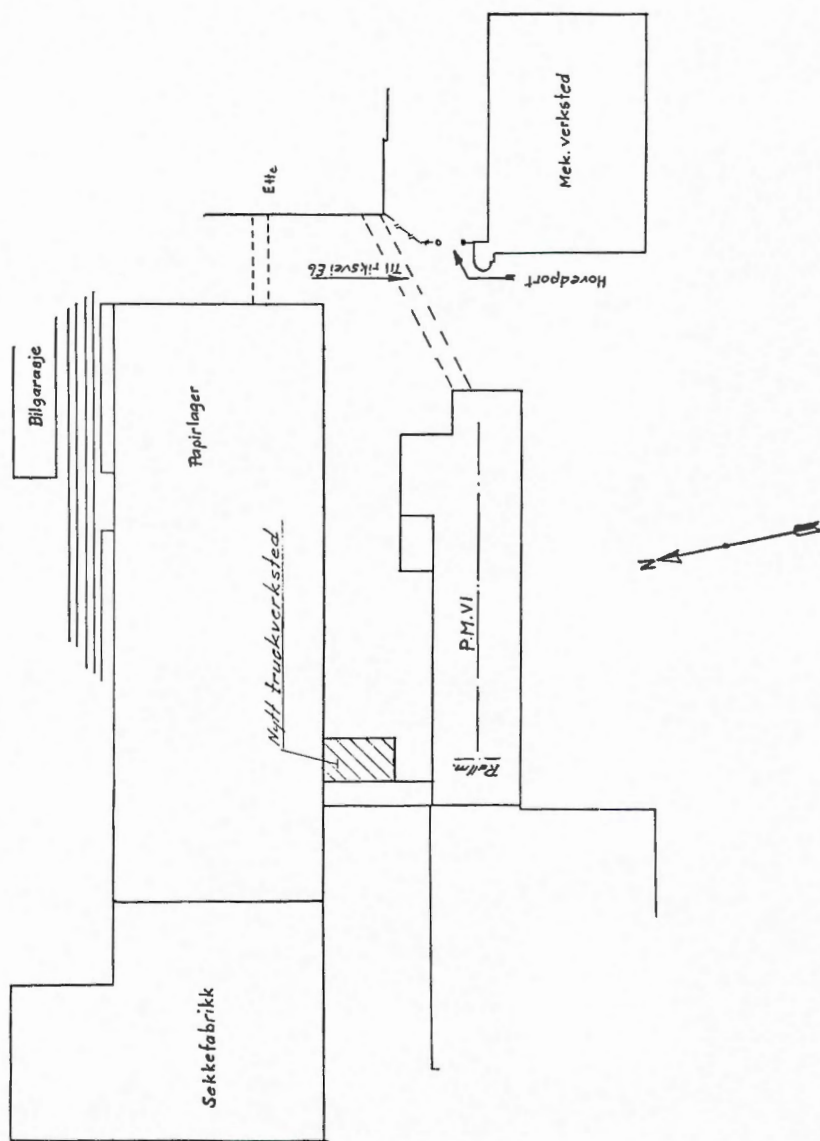
TRUCKVERKSTED

Ved lagerbrannen 6. juli i fjor ble som kjent truckverkstedet totalskadet. Reparasjoner av trucker har som en midlertidig ordning foregått i garasjen ved papirlagerets rampe.

Planer for nytt truckverksted er nå klare og til behandling hos myndighetene. Så snart alle formaliteter er ordnet, settes arbeidet i gang.

Det vil bli satt opp et eget bygg mellom PM6 og papirlageret — ved transporttunnelen mellom de to bygninger. Total grunnflate blir 160 m², med 100 m² for selve verkstedet og 60 m² for truckgarasje, laderom og vaskeplass.

Totale kostnader er anslått til ca. 250.000 kroner, og vi håper å ha det nye verkstedet klart i løpet av høsten.

ASFALTERING

Fra flere hold har det ofte vært spørsmål om asfaltering av veier og parkeringsplasser innen bedriftens område. Vi håper det etterhvert kan legges fast dekke på de mest benyttede veier og parkeringsplasser.

Vi har nylig fått laget asfaltdekke på veien til bølgepappfabrikkens lasteramper og på snuplassen ved lasterampene. I tillegg har vi fått med asfaltering av parkeringsplasser mot PM6, av vei ned til inngangsport for stanseavdeling og av parkeringsplassen foran kontorene til «Avd. Papp-

emballasje». Videre er skader på tidligere lagte permanente dekker reparert. Totale kostnader for de utførte asfalteringsarbeider beløper seg til ca. 150.000 kroner.

De videre planer for asfaltering omfatter i første rekke parkeringsplasser mellom E6 og PM6, området nord for lageret ved sekkerampen og parkeringsplass ved sekkefabrikken.

Vi håper at økonomien tillater at arbeidene kan settes i gang allerede til neste år.

VERNEARBEID

Undertegnede har fra 1. mai overtatt stillingen som verneleder etter T. Barstad, da han er gått over i pensjonistenes rekke.

Etter Barstads utmerkede og greie opplegg for vernearbeidet i bedriften skulle det være et system som det er mulig å bygge videre på. Det er vanskelig å finne noen som kan komme opp på Barstads nivå som verneleder, men med god hjelp og godt samarbeid av alle ansatte, og spesielt av alle som har med vernearbeid å gjøre, håper jeg det skal gå bra.

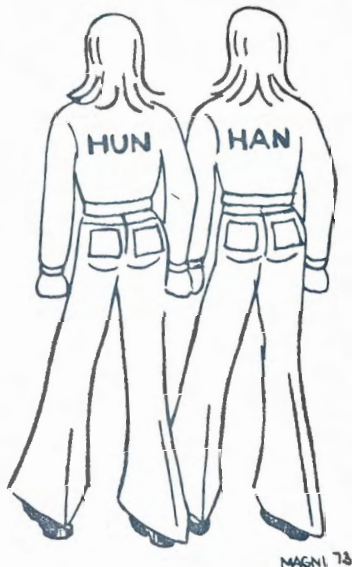
I første kvartal 1973 var det foruroligende mange skader – hele 25 – men bare 10 av skadene har forårsaket mer enn 1 dags fravær. En medvirkende årsak til det store skadetall er nok en bedre oppfølging fra formannenes side til å skrive skaderapport, selv om det er små skader. En god del småsaker er påpekt og er blitt rettet på, men det står ennå igjen større ting som det er vansker med, da det foreløpig er tekniske hinder til stede.

Der det er behov for hørselvern begynner nå øreklokker å bli alle manns eie, og salget av vernesko øker stadig.

Orden og renhold er meget bra på en del plasser, mens det på andre er total mangel på dette.

Hold orden på arbeidsplassen.

Fra forslagskassen

Før sikkerhets skyld

Hver mann må gjøre rent på sin arbeidsplass og et godt stykke inn på naboens.

K. Skjervold
verneleder

Årsberetning for Saltøya 1972

Feriehjemmet Saltøya åpnet sesongen den 3. mai for ferierende og besøkende. Sommeren 1972 ble den sommeren som vi alle hadde ønsket oss med sol og høye dagtemperaturer og et stort badeliv. Pinseaften hadde feriehjemmet godt besøk, det var ca. 50 personer, – barn og voksne – som overnattet der inne. Om kvelden ble det tradisjonelle bålet tent, og alle hygget seg med musikk og sang.

Komiteen ble en del skuffet over at det var så få familier som ferierte på øya, men til stor glede for komiteen hadde feriehjemmet et godt besøk av familier og weekend-gjester på helgatur. Det har også vært besøk av skoleklasser og foreninger: Det var Charlottenlund skole kl. 7e-9f., Heimdal musikkorps medlemmer med fruer, Misjonskirkens ungdomsforening, Mormonkirken av de siste dagers hellige, som hadde landsleir for jenter, med deltakere fra hele landet, og U.S.A.

Onsdag 16. august hadde komiteen et møte på Saltøya med representanter fra Fagforeningens styre, i forbindelse med ferjestedet på Langstein. Møtet ble holdt på grunnlag av at noen hytteeiere hadde engasjert seg om å opprette et kaianlegg der. Komiteen reagerte sterkt på dette, fordi Saltøya har gammel hevd på stedet, og at Saltøy-komiteen har planer om å forbedre sitt ferjested selv. Komiteen og Fagforeningens medlemmer besluttet enstemmig at hytteeierne måtte holde seg borte fra våre interesser.

Til stede på møtet var A. Brekke, I. Dullum og K. Kvam fra komiteen, G. Myhre og E. Wiig fra fagforeningsstyret.

24. juni sluttet Eggan som vaktmester i vår tjeneste. Magnus Hofstad fungerte da som vaktmann ut sesongen.

I 1972 var det stort brislingfiske inne ved Saltøya. 4 fartøyer hadde sine landfester i øya for sine steng. Fartøyene var:

9/7 M/S Hervik R 196 TV, 1 posenot

11/7 M/S Barvåg M 16 AV, 1 landst.

17/7 M/S Kvamskjær SF 300 SU,
1 posenot

25/7 M/S Stavøy ST 47 A, 1 posenot

Innkassering av landlotter besørget av lensmannen i Nedre Stjørdal.

Arbeid som ble utført i 1972:

Det ble utført en del reparasjonsarbeid og investering på Saltøya. Maling av Soløye samt reparasjoner. Framkjøring av ved fra skogen og rydding av badestrendene. — Telefonlinjen ble ryddet etter stormens herjinger. På Soløye ble det lagt 50 kvm tak, samt utskifting av åser, som besto av grovt tømmer, som ble hogd og barket i skogen. Arbeidet ble utført på en helg, og de som deltok var fagforeningsformann Peder Myhre, Kåre Kvam og Arne Brekke.

Mandag 12. juni opphørte vannpumpen å gi vann til øya. Den hadde da vært i funksjon i 50 år. Det ble omgående innkjøpt ny vannpumpe, som vi håper på å få glede og nytte av i nye 50 år!

Nye termostatovner er montert i hovedbygget.

Soløye forpakterbolig

Peder Myhre forærte personlig en kamin til Saltøya, som ble plasert i Soløye.

Nye gardiner ble innkjøpt til Soløye og forpakterboligen.

Kraftledningsmasten ute på skjæret var i en dårlig forfatning og stokker måtte skiftes ut. Barduner og fester var gått av og ledningene lå delvis nede. Peder Myhre kontaktet noen monterer fra Trondheim E.verk og fikk hjelp derfra. Nye stokker og barduner ble satt opp og kraftlinjen strukket. Alf Solheim var med i arbeidet.

Arbeidsprogram for feriehjemmet Saltøya 1973:

1. Motorbåten skal ha sin vanlige vårpuss og motor overhales.
2. Rundvask av alle rom i hovedbygg og forpakterbolig.
3. Rydding -av strendene og andre områder.

4. Oppussing av Soløye innvendig og utskifting av 3 vinduer.
5. Hovedbygg. Taket har lekkasje. Tekking av to murpiper samt mønekam. Eventuelt maling av bygningen.
6. Vannbassenget ved sagbruket ble ikke nedtappet for vann og igjenfylt p.g.a. tidsnød. Det skal nå i 1973 sørges for at dette blir gjennomført.

Komiteen takker styret i Ranheim Arbeidsmannsforening for interessen og den støtten de har gitt oss. En særlig takk til fagforeningens formann Peder Myhre for hans innsats for feriehjemmet.

Komiteen takker Ivar Eidsmo inne på Langstein for de tjenester han har gitt oss. Ivar Eidsmo er vår kontakt-

mann, han har også tilsyn med Saltøya i vinterhalvåret.

Til slutt vil komiteen takke Ranheim Papirfabrikk for all den støtte og interesse dere viser oss.

En takk til dere medlemmer som ferierte på Saltøya og alle andre som besøkte stedet.

Og så vil komiteen ønske alle medlemmer og ansatte på Ranheim Papirfabrikk hjertelig velkommen til Saltøya i 1973, til en trivelig weekend og til et ferieopphold. Komiteen skal gjøre alt for deres trivsel. Komiteen garanterer frisk luft og rent sjøvann til et forfriskende bad.

Med hilsen
Saltøykomiteen
Arne Brekke

* * *

*Fra den gamle formannshytta i Bymarka, Kvilheim.
Ranheim Musikforening underholder. År 1928.*

Tre veteraner og støttespillere

For ca. 4 år siden skrev jeg i Ranheims-Nytt om generasjonsskifte i bedriften og nevnte bl. a. at gjennomsnittsalderen på våre maskinførere på 3—4 år var gått ned fra 62 til 44 år. Siden har det vært det jeg vil kalle naturlig avgang blant de eldre.

I år får vi pga. at pensjonsalderen er nedsatt til 67 år, en avgang på ca. 30 mann, og det er mye på ett år. Vi får da en ganske anselig pensjonistgruppe — ca. 130.

Det skjer også ganske store forandringer i våre foreninger på Ranheim, og jeg skal ta for meg 3 av våre støttespillere i Ranheim Musikkforening.

Einar G. Paulsen er en av disse. Han kom med i Ranheim Musikkforening allerede som 15-åring, og er den som har spilt flest instrumenter i korpset, fra lilletromme til bass. Men det er som første B-kornettist vi husker ham best gjennom mange år. Han var i sin glanstid en av de beste kornettister i Trøndelag.

Helt siden Ranheim Skolemusikk-

korps ble stiftet har han vært korpsets instruktør og dirigent. I disse 27 årene har Einar lagt ned et kjempearbeid for skolemusikken og derved også skaffet «storkorpset» en jevn og stødig rekruttering. Han er i aller høyeste grad selvlært, og husk, dette har han hatt ved siden av sitt arbeid i fabrikk.

Einar er fra 1. mai i år pensjonist, og så vidt jeg forstår akter han ikke å slutte med sitt kjære skolekorps, men faktisk gå enda mer inn for korpset, for som han sier: Nå har jeg virkelig tid til å ta meg av korpset.

Lykke til, Einar!

Så har vi Brynjulf Moksnes, som i disse dager feirer 50-årsjubileum i Ranheim Musikkforening, og så vidt jeg kan huske er det bare avdøde Anders Horrigno som har hatt lenger tid i foreningen.

Brynjulf slutter nå som aktiv musiker og går over i pensjonistenes rekke om noen måneder.

Det er tenorhorn og baryton som har vært Brynjulf sine instrumenter,

Einar Paulsen med sitt kjære skolekorps

Ole Kirkvold og Brynjulf Moksnes

og disse har han traktert på en ypperlig måte, og ofte som solist.

Han har også vært med i styret i musikkforeningen i mange år, og har aldri gitt slipp på sin kjære hobby, selv om han i årenes løp har hatt mange andre tillitsverv, blant andre i Strinda herredstyre og formannskap i mange år.

Tredjemann i dette selskapet er *Ole Kirkvold*, som har vært aktiv musiker i ca. 45 år. Han sluttet for kort tid siden, men før han ga seg helt, la han om hele arkivet for korpsset. Og det var nok litt av en jobb, når man tenker på hva som er samlet igjennom snart 70 år.

Hain Ola må vel sies å være den stødigste karen korpsset noen gang har hatt.

Bortsett fra hjemmet og familien har han i alle år hatt to store hob-

bier: *Arbeidet og musikken*. Hvor mange år han har vært kasserer vet ikke jeg, men han var i hvert fall kasserer 9. april 1940, og hvem av oss eldre husker ikke den dagen? Mange tok med seg det nødvendigste og reiste på landet — bort fra byen for enhver pris. Han og kona og sønnen ble enig om å dra til Selbu, og kona spurte hva de skulle ta med seg. Svaret kom kontant: «Du får ta pengeskrinet til korpsset, og jeg tar sousafonen.»

Jo, det var nok likt hain Ola. Den 18 kg tunge sousafonen har han nok båret mange hundre mil på sine sterke skulder.

Alle tre er æresmedlemmer i Ranheim Musikkforening, og vi ønsker dem alt godt i årene som kommer.

TB

Pensjonist-tilværelse

Karl Bjørnstad har nå vært pensjonist på femte året, og en dag kom vi på at vi ville besøke ekteparet i deres hyggelige og pene heim ute i Østmovegen 6, eller Borgheim, som villaen heter.

Bjørnstad tar i mot, viser oss inn i storstua, og der sitter Bergljot — fru — med et håndarbeid. Karl ble øyensynlig avbrutt i avislesingen. Alt ånder av idyll og hygge, og vårt spørsmål: Hvordan trives du med pensjonisttilværelsen? kan ikke få annen karakter enn G. Når vi ikke setter Mg, kommer det av at Bergljot sier at hun gjerne kunne ha tenkt seg deltidsarbeid, for bedre å opprettholde kontakten med arbeidskameratene. Hun savner dem. Økonomisk kan de ikke klage, når de tenker på forholdene for eldre bare for noen år tilbake. Men, sier Karl, det er nesten utrolig hva myndighetene finner å kunne skattlegge på et ganske alminnelig beboelseshus.

— Hobbyer utenom sangen?

— Har da nok med hus og hage. Naboforholdene her er særlig gode. Fire—fem naboer her har ikke gjer-

der mellom eiendommene i det hele tatt, og ungene har løyper og skirenn rundt i hagene, og jeg må delvis være tidtaker fra verandaplass, sier Karl.

Bjørnstad-navnet stammer fra Malvik markabygd. Fra sin bestefar, Ole Bjørnstad, har Karl arvet noen småting som i dag er kuriositeter, bl.a. en «sneppert», et instrument som bruktes ved kopping. Ole Bjørnstad var en altnuliggmann. På sine reiser som tolk, med ekspedisjoner i Johannesburg, Transvaal og i Sør-Amerika måtte en lære seg litt av hvert.

Trafikken på E6 går et par hundre meter sør for Borgheim, en bilstrøm uten opphør. Karl kan minnes andre trafikkforhold. I 1918 arbeidet han sammen med Lars Syrstad i mekanisk verksted, og ved et uhell fikk han en dag en jernsplint i den ene handa. Splinten var større enn en femøring, og den skar opp hånden ganske kraftig. Dr. Aas hadde kontor på Dalen. Han foretok en midlertidig forbindelse og beordret reise til sykehuset i byen for syng. Tog var nettopp gått, og å rekvirere hesteskyss fra «gården» ville ta for lang tid. Han fikk med seg en mann, og så gikk de til Lademoen, tok trikken og kom til sykehuset. Såret ble sydd, og etter et forholdsvis stort blodtap var han slapp, og de ville ta toget heim. Toget var også da nettopp gått, og de besluttet atter å gå. De gikk — Karl helt opp til Reppe, hvor han stupte i seng oppe på loftet. Far til Karl kom opp, og svært alvorlig spurte han: Hvilken arm var det? Ryktene hadde likevel gått fort, og de gikk ut på at en arm måtte amputeres.

— Kan vi få noen historier fra fabrikkene?

— Det er mange historier om bøsse tyske montører. Jeg husker en tysker som ikke ville snakke engelsk da flere var til stede. Islendingen Arnason snakket godt engelsk, men tyskeren ristet bare på hodet. Men møttes en mann til mann kunne han engelsk. En kar i verkstedet som snakket godt tysk, la imot tyskeren både i politikk og ellers. Når tyskeren så denne mannen komme raste han på gebrokkent

Snepperten

Til høyre: Bjørnstad har opplevd to verdenskriger med rasjonering på alt mulig.

KYSSE-KORT

(Mønsterbeskyttelse nr. 17325)

Rasjon for 2 måneder. Sles ikke.

Kortet må ikke overdras. Løse merker gjelder. Missbruk medfører ikke straff. Ekstrakort fåes bare ved forlovelser.

Hvert merke gjelder:

1 hett, 2 varme eller 3 tørre kys.

(Stryk de tall på merkene som ikke passer).

Ekstra- merke for lørdags- kvelder	60 dag 1-2-3	59 dag 1-2-3	58 dag 1-2-3	57 dag 1-2-3	56 dag 1-2-3	55 dag 1-2-3
	54 dag 1-2-3	53 dag 1-2-3	52 dag 1-2-3	51 dag 1-2-3	50 dag 1-2-3	49 dag 1-2-3
Ved hete langkys som varer mer enn 2 min. klippes 2 merker.	48 dag 1-2-3	47 dag 1-2-3	46 dag 1-2-3	45 dag 1-2-3	44 dag 1-2-3	43 dag 1-2-3
	42 dag 1-2-3	41 dag 1-2-3	40 dag 1-2-3	39 dag 1-2-3	38 dag 1-2-3	37 dag 1-2-3
Ved hete langkys som varer mer enn 2 min. klippes 2 merker.	36 dag 1-2-3	35 dag 1-2-3	34 dag 1-2-3	33 dag 1-2-3	32 dag 1-2-3	31 dag 1-2-3
	30 dag 1-2-3	29 dag 1-2-3	28 dag 1-2-3	27 dag 1-2-3	26 dag 1-2-3	25 dag 1-2-3
Ved hete langkys som varer mer enn 2 min. klippes 2 merker.	24 dag 1-2-3	23 dag 1-2-3	22 dag 1-2-3	21 dag 1-2-3	20 dag 1-2-3	19 dag 1-2-3
	18 dag 1-2-3	17 dag 1-2-3	16 dag 1-2-3	15 dag 1-2-3	14 dag 1-2-3	13 dag 1-2-3
Ekstra- merke for lørdags- kvelder	12 dag 1-2-3	11 dag 1-2-3	10 dag 1-2-3	9 dag 1-2-3	8 dag 1-2-3	7 dag 1-2-3
	6 dag 1-2-3	5 dag 1-2-3	4 dag 1-2-3	3 dag 1-2-3	2 dag 1-2-3	1 dag 1-2-3

I familiens eie var et tørkle som viser «Rigsretten i 1883»

norsk: Den kanon — den mann død. Johan Moksnes, ansatt i mek. verksted, var engang naglegutt til en arg-sint prøysser. Tyskeren var oppe på et høyt stillas og skulle ha rødglø-dende nagler. Da Moksnes kom opp med en nagle, tok tyskeren — som mente naglen var for kald — og hev den i den andre veggen. Moksnes kom rolig opp med neste nagle og sa: Va'n væl varm, kanskje? Heldigvis forsto ikke tyskeren norsk.

Under byggingen av sodahuset i 1935 ble det for å komme opp til arbeids-plassen skjøtet på den lengste stige fabrikkens hadde, og gitt klar-signal til at arbeidet kunne begynne. Montøren varslet om at det skulle være trapp med et repos halvveis opp, og trappa måtte komme den. Verne-tanken på Ranheim var vel dårligere utviklet den gang. Det var ikke uvan-

lig med en 6" planke som gangsti, slengt over to stag, om høyden var både 10 meter og mer over golvet.

Karl hadde engang med seg sønn av disponent Lundberg, Leif, som hjelpekar på en reparasjon nede på huggeriet. Det var vinter og veldig kaldt. Da kom det beskjed fra dispo-nenten om at Leif ikke fikk være med der, det var for kaldt. Leif sendte beskjed tilbake: «Jeg er med Karl, og blir med til han er ferdig.» Og slik ble det.

Til slutt spør vi: Hva synes du om ungdommen av i dag?

— Ungdommen er sikkert bra den, men jeg kan ikke forstå problemet «et sted å være». Med de friluftsmu-lighetene og den naturen vi har her i landet. Forsamlingslokalene med amatørscener står tomme — idretts-plassene delvis forlatt. **B**

70 år

Eivind Ahlberg, som fyller 70 år 3. juli, måtte som så mange andre som vokste opp i de første decennier etter århundreskiftet, ta fatt på arbeids-dagen så snart konfirmasjonen var over. Den første arbeidsgiver var N.S.B., som hyret ham til å befri jernbanelegemet for plantevekster. Om det var denne på sett og vis noe

landbruksmessig pregete virksomhet som fikk den unge mann til å gå over i dette fag, skal være usagt, men etter et par somres virksomhet i jernbanens tjeneste, forlot han etaten og tok arbeid på en gård. Men Ahl-berg hadde sterk lyst til å utvide de kunnskaper som han hadde ervervet seg i folkeskolen, og så snart forholdene tillot det, meldte han seg inn på handelsskolen, hvor han avla eksa-men i 1920. Det var imidlertid ikke så enkelt å få anvendelse for det han hadde lært. Den gang var det ikke bare å slå opp i avisen og plukke ut en passende stilling med gode ar-beidsforhold i ekspansivt miljø. I på-vente av bedre tider, søkte han jobb på A/S Ranheims Papirfabrik og startet som skikken var, i fjæra.

De bedre tider lot som kjent vente på seg, og planene om å gjøre en inn-sats i den merkantile sektor måtte droppes. Neste etappe var papirfa-brikken, som også ble arbeidsplassen frem til Ahlberg gikk av ved siste årsskifte.

I 1945 byttet han diskrollmaskinen med klistremaskinen, hvor han arbei-det frem til 1963, da han gjenopptok virksomheten som diskroller. Som den utpregede individualist han er, passet det best med en jobb hvor han stort sett var sin egen herre. Og selv om han da måtte sies å være over sin

første ungdom, hadde han ingen vanskeligheter med å klare akkordene. Men det er ikke bare i arbeidslivet at innsatsevne og -vilje har vært stor. I 20-årene gjorde han det skarpt på idrettsbanen som sprinter, og opp gjennom årene fikk han mange tillitsverv innen friidretten, — noe som også bragte med seg at han fikk utvidet sine geografiske kunnskaper.

Innen fagbevegelsen har han vært meget benyttet, og han har vært med i Nordenfjeldske Filatelistforening i mange år. Hans interesse for avholdsbevegelsen har gitt seg utslag i mangesidig innsats i losje «Sagatun».

På folkeskolen var ikke Ahlberg særlig begeistret for faget norsk. Særlig var grammatikken ham en vederstyggelighet. Men så begav det seg at han på handelsskolen fikk en lærer som forsto å gjøre faget interessant, og dermed var det gjort. Som vi også har kunnet konstatere i Ranheims-Nytt, fører Ahlberg en elegant penn, og hvor mange årsberetninger han har skrevet for forskjellige organisasjoner og institusjoner i tillegg til innlegg i dagspressen har han neppe tall på. Hans viser er også legio. I klubben Fuskeren har han

vært fast bidragsyter siden han i 1926 debuterte med å skrive samtlige viser til klubbens første revy.

Ahlberg har en utpreget humoristisk sans, som kommer til sin rett når han trekker frem episoder fra gamle dager, f. eks. fra idrettsfronten, hvor det dengang kanskje krevdes adskillig større innsats for å komme frem til stevneplassen enn på selve banen. Gjenvordighetene kunne være mange, men alt ble tatt med godt humor, i hvert fall nu når Ahlberg blar i minnenes bok.

Da vi sist snakket med ham, hadde han tenkt seg opp i skogen for å lytte til fuglesangen, en glede som har vært ham beskåret i mange år. Men takket være de siste landevinninger innen mikrokirurgien, har det under skjedd at Ahlberg har fått hørselen tilbake. Hva de rent ytre forhold angår, ligger de godt til rette for en bra pensjonisttilværelse, men det er jo så at når man er to er gleden dobbelt stor, så det er nok tungt at han er blitt alene.

Ahlberg har både Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste og Kongens fortjenstmedalje. Den siste fikk han i 1971.

A. M.

67 år

Jenny Malvik fyller 67 år 12. juli, og blir altså for pensjonist å regne. Det betyr at hun kommer til å avtrappe virksomheten i noen grad. For Jenny ville det være utenkelig ikke å ha en fast beskjeftigelse, dertil har

arbeidet spilt en altfor dominerende rolle i hennes liv helt fra barndommen av. De første årene etter konfirmasjonen var hun hushjelp, og hun kom til at det var å foretrekke å ha sitt virke på en gård. Da hun var i 25-årsalderen søkte hun og fikk plass på en gård i Soknedal, og siden har hun for det meste arbeidet der, bare avbrutt av enkelte opphold på Ranheim, når det har vært noe å utrette der, enten som vikar for en av sine søstre eller for å hjelpe til hjemme. Jennys hjem har vært en glimrende illustrasjon av at der hvor det er hjerterom er det også husrom. Det er ganske fantastisk at huset kunne romme så mange personer som det til sine tider har vært innenfor veggene, og at det ble strevsomt for dem som skulle stå for stellet, sier seg selv.

Når Jenny hadde ferie fra arbeidet i Soknedal, reiste hun hjem, ikke for å slappe av og la seg oppvarte. Det

var nok en tanke som overhodet ikke streift henne. Nei, ferie det var for henne å ta sin tårn på hjemlige trakter. I de siste årene har hun deltatt sammen med sine søstre i rengjøringen av hovedkontoret med den grundighet som er karakteristisk for henne.

Ved juletider var hun så uheldig å brette benet, men nu er hun så pass restituert at hun kunne ta en tur til sin kjære Soknedal. Når hun går av, er det hennes hensikt å få en leilighet hvor hun kan stille for sin bror Harald, og vi håper at tingene ordner seg for henne, slik som hun ønsker.

A. M.

Gudmund Guldberg går 20. august over i pensjonistenes rekke. Han trådte sine barnesko på Frosta, men da han allerede i 5-årsalderen krysset fjorden og gjorde landgang på Ranheim, får vi overse den saken og erklære ham for ekte ranheimsbygg å være. Hans inntreden i arbeidslivet foregikk ikke som tradisjonelt i fjæra men derimot i rammebua. Den gang var ikke begrepet på mannskapet der rammesnekker, men gutt, hvilket markerte en realitet som skaffet den nye utøver av faget visse problemer *da* han var kommet til skjels år og alder. I og med at han i tariffmessig forstand ble voksen, var hans tid i avdelingen ute, og da det ikke var noen annen stilling ledig i papirfa-

brikken, ble det takk og farvel. Et års tid, inntil fabrikken igjen åpnet sine porter for ham, tok han diverse jobber som bød seg. Men så ble det bruk for diskullere, og dermed var fast ansettelse sikret.

Da bedriften slo inn på foredlingslinjen og anskaffet maskiner for asfaltering og krepning, ble Guldberg overført til den nye avdeling, og kjørte disse to maskiner vekselvis, inntil han i 1934 ble fører på den nyinstallerte anilintrykkmaskin. Da man så i 1940 måtte avfinne seg med å få varene emballert i papir uten illustrasjoner, mens produksjonen av kreppe til gjengjeld tok seg opp, kom Guldberg tilbake til sin kreppe-maskin, som ble hans faste arbeidsplass i årene som fulgte. Dette bytte var ham ikke imot. I og for seg var vel trykkingen like bra som kreppeframstillingen, og Guldberg behersket begge prosesser like godt. Den gang ble det imidlertid ikke som nå anvendt ferdige fargeblandinger, men betjeningen var selv fabrikanter av denne vare, og oppveilingen av de til dels meget lettvektige fargestoffer var en noe blandet fornøyelse.

Guldbergs viktigste hobby har vært idretten, og da særlig fotballspillet. Han utviklet seg til en fremragende back, sikker og stø på foten. Hans omløpende hodespill satte prikken over ien og skaffet ham plass på krets- og landsdelslag, foruten at han hadde sin store andel i R.I.L.s mange krets-mesterskap.

Når fotballsesongen var slutt og vinteren satte inn, var Guldberg å finne i hoppbakken, hvor hans spenstighet og gode kroppsbeherskelse førte ham langt frem i rekkene, og bl. a. innbragte ham 2. premie i Gråkallrennet.

Ved siden av idretten var det turer i skog og mark med borse og hund som sto på programmet, og manges harestek har havnet i gryta som et håndgripelig resultat av disse turer.

I 1964 satte Guldberg seg opp hytte ved Oppsjøen i Malvik, hvor han stortrives, og ditt går da også turen umiddelbart etter at den siste arbeidsdag i fabrikken er avsluttet.

Guldberg ble tildelt Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste i 1959.

A. M.

Ranheims Revyer

GAMLE REVYVISER

Vi fortsetter med våre gamle revyviser. Det er mye å ta av. Det var for eks. en bondreng som optrådte i en av Fuskerens revyer i 1930-åra. Tor-mod Ottesen ga i denne vise en lek-sjon i gjødselspredning og skattemoral som gjorde stor lykke. Så har vi den store fulltreffer fra 1935 om kaillan fra 1905 som hadde valgt å jubilere

Jobben her åt bo'n e saker som ha
vaska sæ, ja san.
Æ har ei kron om da'n
og da går det saktens an,
å æ hæng no i fra mårran og te langt
utover kveill'n,
og mjå i skrotten kryp æ oinner feill'n.

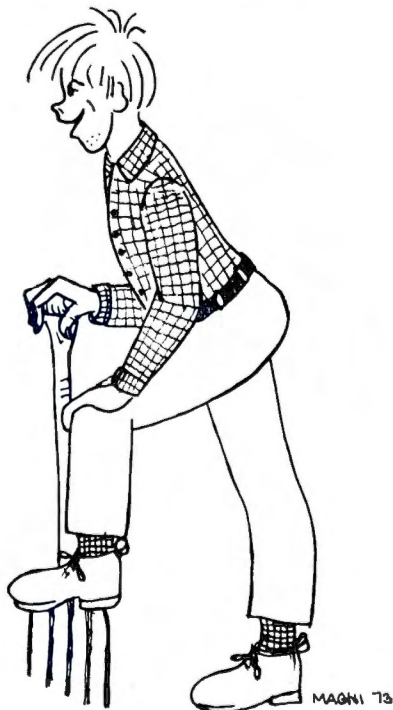
Ref.:
Ja, no e lommeboka mi så foill og roinn
og sti'nn
:/: for kronan roille inn :/
Og æ tar imot og rækne opp det
fortaste æ vinn,
og nassidroppan rinn og rinn.
Siden læmpe æ frau, de e fin-fin sjau.
Når ein berre bli litt vant
kjeinnes lokta reint pikant.
Og innimellom flire æ så glædeståran rinn,
for kronan roille inn og inn.

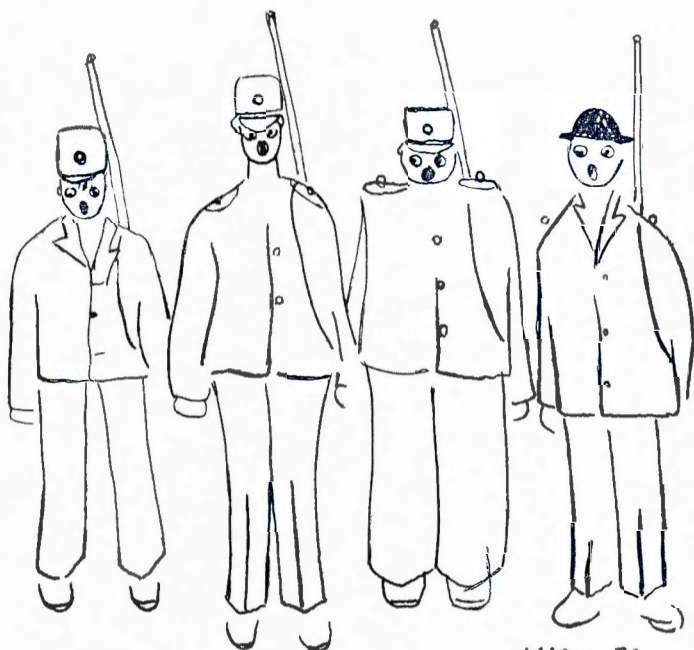
Ja, de skjønne kanskje likast sjøl
om kolles det e fatt
når de hørre æ har hatt myitti, myitti
mer i skatt
enn den stakkars fattig bonen som æ går
og knoge te.
Dem skatte der dem veit at pengan e!

Ref.:
Og om lørdagskveill'n så tar æ med
de kronan som æ har
og tjuvstarten æ tar te «Sagatun» basar.
Der ska det værre hurraliv, det hørt æ
av ei taus,
når'n Brynjulf, Kal og 'n Østmo
slår sæ laus.

Ref.:
Og fra pianoet skrakle det det en slager
fra i år, :/: og løkkehjulet går :/
Og veitongan sæll' nommer dem på kak
og fårelån, og løkkehjulet går og går.
Sia skuespøll med både fleitt og sprell,
siden prøves alt — æ fær fra tombola
te luftgevær.
Og så kjøpe æ mæ kaffe og så tar æ mæ
ei år — for lykkehjulet går og går.

med en vise, også på Fuskerens scene. Endelig skal vi denne gang ta med en vise fra straks etter siste verdenskrig. «Populære klær» ble visen kalt. Det ble nemlig solgt en del effekter, militære sådanne — som var meget etterspurt. I våre dager kaller vi den slags transaksjoner for loppemarked. Men vi har fått så mange nye ord å uttrykke oss på i dag, så det skal vi ikke komme nærmere inn på. Vi lar heller viseteksten fortelle hva som rørte seg i nordmenns tanker i disse fjerne år.

MAGNI 73

KAILLAN FRA 1905

Her sjer di kaillan fra 19 og fæm,
kneskjælv i boksa det fanns itj hos dæm.
Auan va kulroinn og nassin va blá
tá á legge på grensa á passe på.

Ref.:

Men kom igjen sa vi aille den tia,
e ska bætterde gi a, kom igjen!
Akta jer, pojker, bruk vett og forstanden,
vær snild mot hveranden
var svaret vi fikk.

Ugift var Pelle og ugift var vi,
svenske flickor ein kveld vi fikk i.
Krigen vi glømte, vi tenkte kun på:
Hvordan skal jeg min flicka få?

Ref.:

Gift ble Pelle og gifte ble vi,
blei ei sju tusan så herlig ei tid.
Arvinger fikk vi både fire og fem, —
storken den tia var mere einn slem.

Ref.:

No har vi kriget i tredve år,
Joseffa erobret har snart hvert hår.
Men får æ hælssa ska a jaggu få
nasjonalfargan gáde gul og blá.

Ref.:

POPULÆRE KLÆR

Æ kjæm ifra dein nye sjappa
 «Populære Klær».
 Ja, både du og æ og halve Norge
 har vært der.
 Ja, prisan dæm er rimelig og snittet
 populært
 sær damene vil minnes hvem i moten har
 regjert.

Ja, det var liebling Fritz og liebling Franz
 og grosse sjarmis Hans.
 Vi slafa på en frakke under nazimånens
 glans.
 Og nå skal du bli til buksebjørn
 til duttebassen min,
 i uniforma skal han ligne pappan sin.

Her under Fritz sin frakk æ har
 ein prima anorakk.
 Den brukte Hans ved Leningrad
 da sovjettrekken stakk.
 Der satt da Hans og banka rust
 på ringen utav jern.
 Til Leningrad, sa Hans, ich will
 so gern — so gern.

Men det ble donnerwetter chaisse utav
 heile greia der,
 for russern hadde fly av trø og hyssing
 i gevær.
 Og så trakk vi oss da sakte utav
 frakk og anorakk,
 og ved festningen i vest vi holdt
 fienden sjakk.

Og her æ har ei bukse ifra Todt
 og den er gild,
 no mangle uniforma kun et kvarter
 spekesild.

Og her er matroskraven som hain
 Ræder brukt dengang
 han sykla rundt og inspiserte flåten
 dagen lang.

Ja, den gang «Frøya» var et slagskip
 og kvær jektlyr admiral.
 Dengang Værestrenda var en stortysk
 ubåtfilial.
 Ja, dengang «Tirpitz» utfor berget lå,
 da lukta det av krutt.
 Dengang Hitler-jugend brølte «Gegen
 Engeland — kaputt!»

Og her er støvlan som han Göring
 brukt te utpåsko.
 Og disse brukte Hess når han i fly
 til England dro.
 Og her er dem som Paulus brukt ved
 Stalingrad, engang.
 Og disse brukte Hitler da han Eva tok
 på fang.

Men nå skal vi flikke på dem, sette
 skaute her og der,
 vi ska atter prøve få dæm te å
 demokratisk vær'.
 Trygve Lie hain sir, vi bruke må en ekstra
 prima læst
 hvis at det ska gå i gjenge mellom
 øst og vest.

Dette bilde er fra 1919 og er tatt i forbindelse med muring av en smelteovn i gamle sodahuset. Vi har fått låne bildet av fru Ruth Carlson, Sveiservegen 6. Hun har fått det av sin far, Nils Hagen, som den gang var i lære hos murmester Christensen i Trondheim. Hagen reiste til Amerika i 1923 og var 80 år 21. mars i år og er i beste velgående. Hagen sitter til venstre i annen rekke med sixpencilue (X). I første rekke midt på bildet sitter Konrad Bruråk (X). Han var i mange år murer på Ranheim. Han har en stor familie etter seg, og

hans barn, barnebarn og oldebarn arbeider fremdeles i fabrikk.

Disse to er faktisk de eneste vi har klart å oppspore navnene på, men kanskje det er noen eldre på Ranheim som kjenner noen av de andre?

Fru Carlson reiser til Amerika — nærmere bestemt Oreville i California 27. juni for å besøke sin gamle far, og da får nok Nils Hagen høre mye nytt fra Ranheim og sin slekt i Trøndelag.

Vi ønsker fru Carlson en fin og lykkelig tur til sin gamle far.

TB

* * *

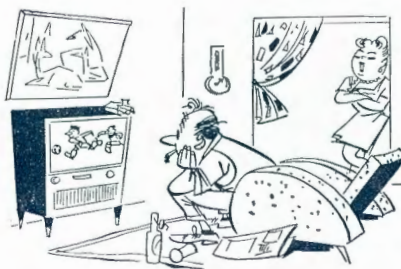
Første rekke fra venstre: Barbro Larsen, Karin Bonde, May Iren Buan, Nina Trosterud. Marit Risan ble ikke med på bildet.

Bak: Per Øistein Saksvik, Bjørn Bjørvik, Eirik Svendsen, Ivar Bonde, Hasse Fossbach, Øyvind Hansen og Helge Høybakken.

Det var engang. Huff, dette lyder som et eventyr. Men la gå med det. Det var en gang at Ranheim Idrettslag herjet som bare det når det gjaldt stafettløp. Så ble det en tid hvor laget ikke herjet i det hele tatt — i hvert fall ikke i stafettløp.

Men den som har fulgt med litt i de senere år, har sikkert lagt merke til at unge gutter, ja, jenter også, har figurert oppe på resultatlistene i løp, gutter og jenter fra Ranheim Idrettslag. I Olavstafeten 20. mai i år presterte juniorlaget fra Ranheim å bli nr. 2, bare 3 sekunder etter vinneren. Vi presenterer dette laget her.

E

— Olsen har vært her i kveld. Jeg skulle hilse.

* * *

Fra de gode gamle dage - i arbeid og fest

Fra venstre: Arnold Johansen, Nils Horigmo, Audun Hårberg, Georg Knutsen, Anders Svendsen, Kristian Svendsen, Martin Starnes, Johan Skjervold og John Øian. – Ca. år 1912.

✱

Fra venstre: A. Ellefsen, Refsås, Lundberg, H. Wahlberg, O. Wahlberg, With, Juel, A. Evjen, Lundgren, Holt, Karlsen og Engstrøm. – Ca. år 1912.

MILJØVERN

Sist, men ikke minst viktig, har vi raskvogna

G. Lerdrup